

Сусідка моя — чарівниця —
годувала надвечір родзинками
у клітці золоту Жар-птицю
з очима-намистинками.

І як воно трапилось — хто його зна —
та тільки дверцят не замкнула вона.
Рвонулась на волю чудесна Жар-птиця,
і враз освітилась
казково столиця.
Летіла все вище, так гарно, так вільно,
як в найзолотішій, найкращій мультфільмі...
Дорослим і дітям
яснішали лиця:
"Як хороше жити
під сонцем Жар-птиці!"
І тільки ота трьохсотлітня ґава,
яка себе називала Павою
(старезна, без ока, та ще й кульгава),
знайшла Жар-птицю непристойно яскравою.

І вся вороняча орава
зчинила люту стрекотняву:
"Вона яскра-яскра-яскррава!
Таку чужу нескромну птицю
тримать годиться
тільки в клітці!"

Вже третій день — нема Жар-птиці.
І людям посмутніли лиця.
О, не сумуйте. Її нема,
бо — розумієте? — зима.
Жар-птиця ж — птаха екзотична,
південна, до снігів незвична.

Ну, от і простудилась трішки.
Лежить вона терпляче в ліжку,
п'є молоко, клює родзинки,
чита "Барвінок" і "Мурзилку".
Пішли на лад у неї справи.
І скоро знов злетить вона
на злість лихим, кульгавим ґавам,
на новорічну радість нам!